

BÀI HỌC DÀNH CHO NGƯỜI PHẢN ĐẠO: THƯ CHO ĐỆ TỬ PN HẢI

Đại Hùng Linh Điện, ngày 17 tháng 8 năm 2007

Chắc giờ này thân xác của em cũng đã thành tro bụi. Là một người không nghĩ đến ngày mai, chắc em cũng không tưởng tượng nổi, em sẽ có ngày này.

Hôm qua, chị Bi, Hương, Huyền có đến viếng em tại nhà quàng, nơi có xác em nằm, cũng là nơi mà những đám trẻ có lẽ là bạn bè em hay người thân của em, tụ năm, tụ ba, cười giỡn như đang đi chơi, đi chợ... Chỉ có chị Bi, Hương, Huyền cầu nguyện cho em mà không do gia đình em bỏ tiền ra mời. Là một người không tình, không hiểu, không nghĩa, chắc em cũng không tưởng tượng nổi là gia đình Thầy sẽ đến viếng 1 người phản thầy, phản đạo như em trong giờ phút ngàn thu vĩnh biệt này.

Thầy đã không gặp em, vì cơ hội đó, em đã làm mất, và cũng bởi, nếu gặp, thì em sẽ được Thầy cắt giây oan nghiệt, để rồi em sẽ được đặc cách, được hưởng những ân huệ của trời đất mà không phải có từ cái hạnh thực sự của mình, có từ công lao tu tập của mình.... Rồi chuyện cũ sẽ lập lại và bánh xe cũ sẽ tái diễn, để không những đời này có 1 PN Hải bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, mà đời sau, đời sau và vĩnh viễn luôn có 1 PH Hải bất hiếu, bất nhân và bất nghĩa. Thầy không muốn như vậy, Thầy không muốn người ta được phần thưởng của Thiêng Liêng chỉ do đặc cách. Tiến hóa là 1 quá trình ngàn năm nên Thầy không vội để làm những công việc rút ngắn thời gian 1 cách không bổ ích này.

Thôi thì lá thư này, các Chư Vị sẽ gửi đến em, để bên kia thế giới, trong khi ngồi chờ sự phân xử của Trời Đất, em hãy đọc và giữ lấy để làm hành trang cho muôn đời về sau của mình. Nhớ kỹ những lời dạy bảo dù là chua chát trong ngày hôm nay của Thầy.

Em sẽ đi một mình vì Thầy đã tròn và đã tận, và em sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại Thầy.

Thầy nhớ không lầm, em được Nghĩa dẫn đến diện kiến Thầy từ năm 1999. Lúc ấy em còn là quân nhân, tuổi đời vừa hơn 20. Thầy nhớ, lúc đó Ba của Nghĩa cũng khuyên Thầy nên coi chừng em, vì em là loại “phá đời, bán cha, phản mẹ”... Ba của Nghĩa cũng kể cho Thầy về những giai thoại của em như rượt đánh cha đẻ của mình và luôn tặng cho cha mình những câu tục nhất trên đời “ĐM!”...

Thế mà Thầy vẫn thương em, vẫn coi em như người em trong nhà, vẫn lưu dụng em và đặt để em bên mình...

Cho đến năm 2000, 3 chị em Hương, Huyền đến với ĐHLĐ. Nhìn những cô gái trẻ không nơi nương tựa, trước cửa lớn của ĐHLĐ vào một buổi chiều, Thầy nói với em:

- Em còn độc thân, mấy đứa nó cũng còn độc thân, em thấy được thì tiến tới đi, có gì thì giúp cho tụi nó có nơi nương tựa, tránh những nguy hiểm không hay ở đời.

Thầy là người đã trưởng thành từ những gì đau khổ của trần đời, đã lớn lên từ 1 địa vị thấp kém nhất của xã hội. Thầy hiểu những gì chờ đợi cho những cô gái ngây thơ, tuổi

cũng vừa 20, không người thân, không chỗ dựa này. Thế nhưng em đã im lặng, không trả lời chi với những đề nghị của Thầy.

Rồi Thầy gặp Phù Quốc Nhựt Tân, sau khi giúp nó mua một căn nhà lớn thênh thang, có rất nhiều phòng trống. Thầy đã xin nó 1 căn phòng để cho những đệ tử mới này có nơi tạm dung một thời gian. Cũng như em, nó cũng không trả lời chi cả. Thế mà sau này phản Thầy, phản Đạo, nó đã dùng hết cách này, cách khác rù rê, lời kéo các cô này về phía nó. Thầy còn giữ lá thư của nó gởi cho Huyền, hứa cho Huyền 2000 dollars mỗi tháng để Huyền về ở với nó. Người hèn là vậy, đến lúc cần người để chỉ chứng Thầy, để hại Thầy hoặc để phục vụ cho nhu cầu gì của nó thì mới giả nhân, giả nghĩa mời gọi người về. Cũng như em! (*Thư này hiện Thầy đang giữ*).

LT vừa đi chưa lâu và đã để lại cho Thầy nhiều tai tiếng. Một hình ảnh không mấy gì đẹp đã để vào lòng Thầy và mọi người về 1 cô gái ương ngạnh, cứng đầu, vô kỷ luật bên Thầy trong suốt 1 năm. Thầy là người đã có vợ, lòng của vợ Thầy lúc đó cũng chưa đủ rộng để làm mái nhà cho người và nhất là hình ảnh của LT còn rất mới, chưa đủ người ngoại để người ta quên đi những gì không đẹp. Đó là lý do mà Thầy đã hỏi em cũng như đã hỏi PQNT giúp Thầy mở lòng để cứu người.

Nay bánh xe cũ lại dọm tái diễn, Thầy đã nhìn, đã thấy và quả thực Hương, Huyền đã đến miệng hố. Chỉ 5 phút nữa thôi! 5 phút để đủ quyết định cả 1 cuộc đời người và có thể Hương, Huyền sẽ không còn là Hương, Huyền của ngày nay nếu không có bàn tay của Thầy. Chỉ 1 phút giây thật ngắn ngủi để quyết định vì người hay vì mình khi đối diện với sự kiện? Cuối cùng thì Thầy đã ra tay và đã đem các em ấy về nhà, bỏ qua tất cả miệng tiếng và đàm tiếu của thiên hạ, kể cả danh tiếng của Pháp Đạo có thể bị thương tổn. Tiếng tốt của một Pháp Môn là đã làm những gì lành và đẹp cho con người và đời sống. Lịch sử không hề được viết lại bằng những tin đồn, mà lịch sử là chính thực tế đời sống của con người.

Thầy đã chọn con đường không bỏ rơi đệ tử của mình. Cũng như ngày nay, màn đã hạ rồi, đã hạ từ lâu rồi nhưng Thầy vẫn còn ngồi đây nhớ về em, mong được gọi về em 1 chìa khóa để em tự độ cho mình dù em đã thành cát bụi...

Ngày mà Thầy nhận mấy đứa về nhà cũng là lúc em bỏ Thầy đi... Sau này, nghe người ta kể về những lời oán trách của em, những lời ấy ngày càng sâu đậm rồi từ từ thành những lời chửi rủa thậm tệ nhất, thậm chí em muốn giết chết cả Thầy. Thầy rất ngạc nhiên về điều này và luôn tự hỏi lòng mình đã từng làm những gì khiến em buồn lòng.

Gặp ai cũng vậy, Thầy thường đưa thắc mắc này để hỏi: “Tại sao Hải nó chửi Thầy vậy?”, “Tại sao Hải nó oán Thầy vậy?”. Không 1 ai trả lời! Rồi Thầy hỏi Nghĩa và luôn hỏi Nghĩa:

- Hải nó giận gì Thầy vậy em?
- Thôi... Thầy phải nó qua 1 bên đi! Nó khùng quá rồi!

Lúc nào cũng vậy, Nghĩa cứ cười “hề hề” rồi bỏ đi! Cũng không hề giải thích chi cho Thầy. Khùng? Tại sao khùng? Mà khùng cái gì mới được chứ?

Thầy Thầy thắc mắc mà không 1 lời giải thích, cuối cùng Hương mới cho biết là em, Nghĩa và Hương mấy đứa từng học chung nhau thời trung học. Em đã từng thương Hương, từng đeo đuổi nàng hoa khôi này nhiều năm dài, nào là từng mời nàng xem phim, từng mời nàng đi nhảy đầm, từng mời nàng đi ăn,... nhưng chỉ là tình 1 chiều và không được người ta trả lời mình đâu chỉ 1 cái nhìn. Bỏ đối tượng này, em sang đối tượng khác là em của Hương, tức Huyền, cũng kiểu cũ tái diễn và cũng là tình một chiều,...

Đến bây giờ thì Thầy mới hiểu, cả 2 người yêu trong mộng của em đã đến đây, đã lo cho Thầy từng chén cơm, đôi đũa, từng ly nước, rồi dâng Thầy từng tấm khăn lạnh để lau mồ hôi và che dù cho Thầy mỗi khi Thầy đi dưới cái nắng chói chang... Em đã ghen! Em ghen với Thầy mà không hề biết rằng tất cả các đệ tử, các pháp hữu ở các nơi ai cũng đối với Thầy như vậy cả! Đó là hành động tôn kính Thầy bình thường nhất mà các pháp hữu VVQN ai cũng làm như vậy !

Em đã ghen và khi nhìn những hình ảnh “chăm sóc” ấy khiến em không chịu nổi! Thế là em đã đi, em mang theo cái tình đời vô lý, vô duyên và vô học của mình để làm cái hận trả thù. Nào là báo cáo với chính phủ Việt Nam là Thầy thành lập quân đội, tổ chức các lực lượng vũ trang để lật đổ chính quyền... Trong khi ấy, Thầy chỉ nhờ em và 1 vài em khác giúp cho Thầy về mặt an ninh để đề phòng những biến cố của năm 2000 theo lời khuyên của chính quyền (Y2K).

Mùa Rằm tháng Bảy năm 2004, Nghĩa tự sát. Ngay trước lúc chết, Nghĩa có nhờ chị Cúc chở đi lấy đồ đạc... Nghĩa đã nói với chị Cúc chính một vài người trong gia đình nó đã đẩy nó đến con đường muốn tự vận. Chị Cúc đã khuyên nhủ nó nhưng không dè sau đó chừng 1, 2 tiếng, Nghĩa đã tự sát. Thế mà gia đình nó lại là người đứng trên mặt báo đổ cho Thầy cái tội đẩy người vào đường chết. Ngoại trừ Ba của Nghĩa, đang nằm bệnh trên giường ông đã khẳng định với Thầy rằng:

- Đến giờ phút này, dầu ai nói gì đi nữa CON vẫn tin Thầy! Vẫn nhất mực tin ở Thầy!

Hòa vào những con sâu ăn bả và sống bằng những tin tức giật gân, trên tờ báo lá cải Vietweekly, hòa vào những người phản đạo, những kẻ phá hoại Pháp Đạo, những kẻ chuyên bôi nhọ những người lãnh đạo tinh thần cho mục đích của họ, em đã hết lời phi nhò vào Thầy, em nói với mọi người, nói trên mặt báo, chính Thầy đã tấy não Nghĩa, đã làm cho Nghĩa khủng hoảng tinh thần và Pháp Đạo VVQN là tà đạo, tu theo nó thì bị khủng hoảng và cuối cùng là tự sát chết! *(toàn bộ giấy tờ, hồ sơ gần 1000 trang chứng minh Nghĩa bị tâm thần trước khi gặp Thầy xin thợ Pháp do chính Nghĩa giao cho Thầy lưu giữ vẫn còn đây).*

Bây giờ cũng nhằm vào mùa Rằm tháng Bảy và em cũng đã tự sát chết! Chắc hẳn em đã có được câu trả lời! Thầy có đẩy em vào con đường chết không? Pháp Đạo có làm cho em khủng hoảng để tự sát không?

Chỉ 3 năm sau, em và tờ báo ấy cũng cùng 1 kết quả! Với tờ báo, người ta đã liên tục biểu tình, tẩy chay nó, đi đâu cũng bị người ta đánh, đuổi như đánh đuổi những con chuột, những con chó. Nó kêu gào là nó bị đầu tó (?) Vậy trong suốt 6 tháng trời nó viết về Thầy, hành động đó là gì? Nó biện luận nó là diễn đàn 2 chiều, vậy trong suốt 6 tháng

trời nó chửi Thầy, có chiều nào là của Thầy trong đó? Còn em, em cũng đã tự sát đúng vào thời gian và đúng vào những gì mà em chỉ trích Thầy trên mặt báo.

Là người lớn lên trong 1 xã hội dân chủ, luật pháp nghiêm minh, em có bao giờ đặt câu hỏi rằng: Những tội danh mà những kẻ có mưu đồ, cùng với tờ báo lá cải trên đặt lên Thầy là: Giết người, cướp của, hãm hiếp, lường gạt, lạm dụng tình dục, sò mó trẻ em,... và gần như tất cả những gì xấu nhất trên đời đều đổ vào Thầy, thế tại sao Thầy không hề bị chấp pháp, không hề bị 1 ai kiện tụng, cũng không hề bị cảnh sát hỏi cung, lập biên bản? Tại sao vậy? Chỉ lý do đơn giản nhất là THẦY KHÔNG HỀ LÀM! KHÔNG HỀ PHẠM PHÁP! KHÔNG HỀ CÓ HÀNH ĐỘNG VI PHẠM ĐẠO ĐỨC !

Ngày được tin em tự sát, Thầy thắc mắc không hiểu em chọn cái chết bằng cách nào? Hương trả lời quả quyết rằng: “Bằng thuốc!” Thầy không tin và nói: “Không chắc! Hải là quân nhân thì chắc nó dùng súng giống như Nghĩa!” Hương khẳng định “Nó là thằng hèn, không đủ can đảm để dùng súng đâu!”. Quả vậy, người ta đã tìm được thi thể của em tại một motel, em đã mặc sẵn nơi người bộ áo vest và 1 lá thư tuyệt mệnh. Em đã tự tử bằng thuốc đúng như lời khẳng định của người mà em đã từng mơ tưởng: “Nó là một thằng hèn!”.

Trong thư tuyệt mệnh của em, em viết có dòng đại ý như vậy “nơi này không tình, không nghĩa, không phải là nơi của em nên em phải đi tìm cái chết!”... Cái không tình, không nghĩa, không phải dành cho em thì dành cho ai? Em nghĩ em là sao? Là người Hiếu, Trung, Nghĩa toàn đây?

Nói vậy chứ Thầy không trách em, vì đời này Thầy đã gặp những người còn tệ hơn em. Em đầu gì cũng là người trẻ, trưởng thành trong văn hóa Mỹ nhưng thiếu sự học hỏi. Em cũng mới biết về Pháp Đạo chừng vài tháng. Có người đã biết Pháp Đạo vài mươi năm, từng khổ lên, khổ xuống, đói lên, đói xuống, tay xách nách mang 1 đồng con dai, rồi được Đức Ngài giúp cho công ăn việc làm để sinh sống và con đường đạo để quên sự khổ ải của đời. Bài viết biết ơn Ngài chưa ráo mực, xung tụng những đệ tử của Thầy là những vị Bồ Tát cứu người chưa ráo mực... Thế mà cũng vì canh không ngon, cơm không ngọt với chồng, ly dị chồng và vì thấy chồng còn theo Thầy nên đã tuyên bố từ bỏ Pháp Đạo, cho Pháp Đạo là tà đạo, lại còn hù dọa người khác là “ông là tà đạo, còn theo ông thì công an sẽ hỏi thăm!”. (*Không hiểu công an ở Việt Nam như thế nào mà người ta thích dùng từ “công an” để hù dọa nhau*). Nếu chỉ từ bỏ Thầy thì không có gì đáng nói, vì Thầy đối với họ cao lắm là ngồi nghe họ chửi về chồng của họ mỗi ngày khi Thầy về Việt Nam. Tình thì chưa dây dẫu rằng biết nhau đến gần 30 năm.

Chắc họ phàn Thầy chỉ vì thấy Thầy không phân xử chi chồng của họ cả. Mà phân xử sao được? Họ có nhờ đâu? Họ chỉ đến để chửi chồng thôi! Và nhất là họ tuổi đáng cha mẹ Thầy thì làm sao Thầy có thể phân xử một chuyện tình nồng nôi của tuổi 15 trong lứa tuổi 60?

Là người tu học nhiều năm, họ cũng không thấy ra bản thân mình không là người chung tình thì lấy gì đòi hỏi ở người 1 sự chung tình? Dĩ nhiên chưa chắc người chồng của họ tốt đẹp gì đối với họ, nhưng tình của họ dành cho Đức Ngài ở đâu? Không có sự chung

tình thì làm sao có được 1 cái chung tình đáp lại đâu là sự chung tình của 1 người không tốt đẹp!

Em may mắn hơn họ vì ngày nay em có được bài học, đầu là bài học sau cái chết. Bây giờ nói theo nghĩa hẹp, khung cảnh hẹp trước mắt của em. Em có hiểu tại sao là người đẹp trai nhưng toàn bộ những người trong mơ của em (*Thầy biết ít nhất là cả chục người*) lại không thèm nhìn đến em đâu chỉ bằng nửa ánh mắt? Trong khi ấy, họ dành cả cái nhìn của họ, cả tim óc của họ để hướng về Thầy? Một người bình dị hơn cả bình dị, nghèo nàn hơn cả nghèo nàn và nhà quê hơn cả nhà quê?

Hơn thế nữa, Thầy lại lớn hơn họ cả chục tuổi, bên cạnh đó, vợ Thầy trong thời gian ấy chỉ tốt hơn rỗng lẽ 1 chút. Ngoài ra, lại có cả 1 hàng rào đệ tử thật gian ác, gan tị, nhỏ mọn... luôn chục chờ chung quanh để ngăn cản tất cả những ai cầu đạo, hồng bước tới ĐHLĐ để gần Thầy.

Nhưng họ đã phải qua tất cả, bởi vì cái tình của Thầy nó lớn hơn cả cái cục mịch, nhà quê, đố kỵ, gian ác... Tình của Thầy đã vượt qua hàng rào bủa vây mình. Họ đã thấy tâm của Thầy và họ đã tìm bóng mát nơi này.

Em hãy nhớ lấy! Đời sau, đời sau và đời sau nữa... muốn được người thương mình thì hãy thương người và nhất là **HÃY THƯƠNG NGƯỜI VÌ NGƯỜI, ĐỪNG THƯƠNG NGƯỜI VÌ MÌNH.**

Cầu xin Ông Trên ban mọi ân lành cho em! Ôm em thật chặt! Vĩnh biệt em!

Châu Nhật Tân Ph.D.

Bảng thông báo tại một sạp báo nơi tiêu thụ tờ Vietweekly mạnh nhất tại Little Saigon: “Nơi đây “không” có Việt Weekly xin đừng biếu tình. Cảm ơn sâu đậm – ĐHDQ.”